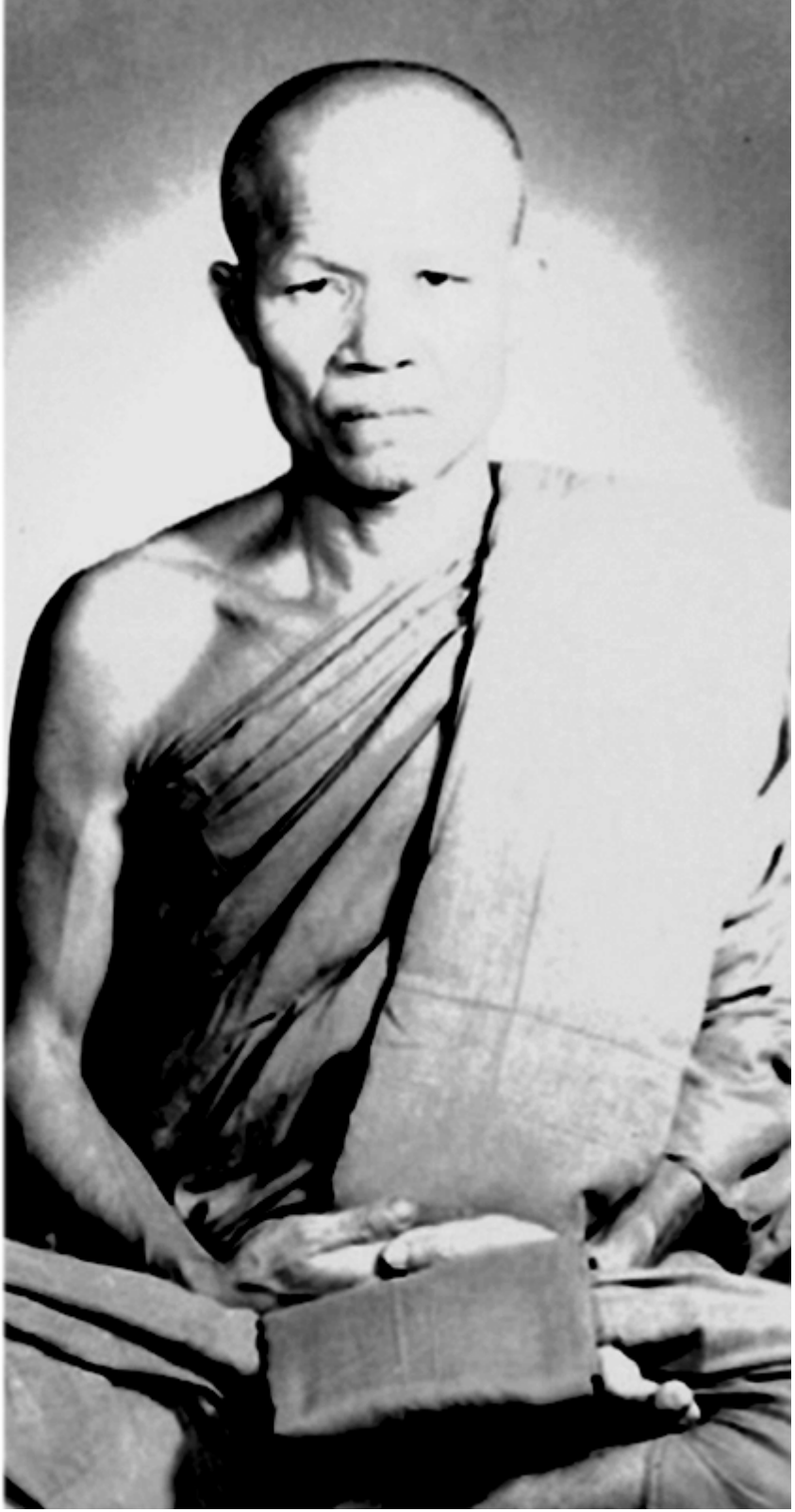

၆၆

ธรรมธาตุ

เราทำอะไร เราทำด้วยความเมตตา มีแต่ความเมตตาล้วน ๆ ไม่มีอะไรเข้ามาแฝงเลย เพราะฉะนั้นไปที่ไหนมันถึงกระจายออกหมด กระจายออกด้วยความเสียสละ ๆ ตลอด นอกจากไม่มี ไม่มีมันยังอยากให้อยู่ ฟังซิ เจ้าของไม่มียังอยากให้

ความเมตตามันเบา ความตระหนี่นี้หนักเหมือนภูเขาทั้งคู่ การให้ทานการเสียสละเป็นความเบา ๆ เบาในจิต ความตระหนี่ถี่เหนียวทั้ง ๆ ที่ไม่ได้ให้ใคร มันก็หนักอยู่ในตัวของมัน

ความตระหนี่นี้เป็นเรื่องของกิเลส มันถึงหนัก ความเมตตา ความเสียสละเป็นเรื่องของธรรมจึงเบา ๆ ต่างกันอย่างนี้ละ

จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายซึ่งเราเป็นลูกชาวพุทธ คำว่า ได้กิน ได้ทานให้เป็นคู่กันไป สมกับว่า เราเป็นลูกชาวพุทธในแดนแห่งพุทธศาสนา ซึ่งศาสดาองค์เอกเป็นนักเสียสละไม่มีใครเสมอศาสดาแต่ละพระองค์ ๆ เลย ก่อนที่จะได้มาตรัสรู้นี้ เสียสละ

เสียจนไม่มีอะไร ๆ เหลือเลย อย่างศาสดาของเราที่ สละทานลูก
แล้วทานเมีย

บางองค์อยู่ข้างหน้ามีอีกนะ อนาคตวงศ์ ๑๐ องค์
นอกจากพระอริยมุตไตรยซึ่งอยู่ในภทรกับนี้ ๕ พระองค์
พระพุทธเจ้าของเราแล้วก็พระอริยมุตไตรยที่จะมาตรัสรู้
จากนี้แล้วก็อนาคตวงศ์อีก ๑๐ องค์ เห็นไหมท่านเล็งญาณดูไว้
เรียบบร้อย ๆ ที่นี้ดูแต่ละองค์ ๆ นี้แหลม เรียกว่า ไม่มีใครทำได้เลย
อ่านแล้วสลดสังเวชนะเรา นี่ท่านเหล่านี้ ท่านจะทำได้อย่างนั้น
ว่างั้นเลย

คือพระพุทธเจ้านี้ทรงเล็งญาณดูแล้ว พระพุทธเจ้าพระองค์
นี้ชื่อว่าอย่างนั้น พระองค์นั้นชื่อว่าอย่างนั้น ถึง ๑๐ องค์ แล้วองค์นี้
ท่านดำเนิน เรื่องนักเสียสละแบบเดียวกัน เป็นแต่เพียงว่า
แยกกัน ๆ เสียสละคนละอย่าง ๆ เดินไปคนละอย่าง ๆ แต่เป็นนัก
เสียสละเหมือนกันหมด

บางรายยักษ์มาขอลูก โอัย นี้ ที่เราสลดนะ

พอยกลูกให้มัน มันไปกินลูกต่อหน้า กร้วม ๆ กินลูกอยู่ต่อ
หน้าเลย ท่านสลดใจปึง ในหนังสือบอกว่า มองเห็นดาบ ว่างั้นนะ
จะฟันยักษ์ ทางนี้ก็รับกันปึง ลงจะเป็นศาสดา ลูกคนเดียวเท่านั้นยัง
สละไม่ได้หรอก เท่านั้นหยุดปึงเลย

นั่นเห็นไหมละ ก็ลูกเราทั้งคนเลือดในหัวอกเรา มอบให้เขา
แล้ว เขาไปกินต่อหน้า กินแบบยักษ์ว่างั้นเถอะ กินต่อหน้า ทางนี้ก็
สลดใจปึงขึ้นทันทีเลย มองเห็นดาบจะคว่ำดาบฟัน นี่โพธิสัตว์นะ
ทางนี้ก็ขึ้นต้อนรับกัน ขนาดจะเป็นพระพุทธเจ้าขนาดนั้นแล้ว ลูก

คนเดียวเท่านั้น ยังทานไม่ได้หรอก เรื่องข้างหน้ายังหนาแน่นกว่านี้อีก
หยุดปีกเลย ให้ยักษ์เอาไปกิน

นี่ในพระประวัติของพระโพธิสัตว์ พระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้
เป็นระยะ ๆ

นั่นละท่านได้เป็นศาสดาแต่ละองค์ โอ๊ย ไม่มีใครทำได้
ว่างั้นเลยนะ เพียงอ่านเท่านั้นสลดเลย เราไม่ได้ทำ เห็นแต่เรื่องของ
ท่านที่เป็น อย่างพระพุทธเจ้าเป็นมาแล้ว เป็นลำดับลำดับมา อันนี้
เอาลูกไปกินต่อหน้า นี่ก็มี ๑๐ องค์ไปเป็นระยะ ๆ คือท่านทรง
ทำนายไว้ ทางนี้ก็จดจารึกเอาไว้ ท่านทำนายอย่างไร ต้องเป็น
อย่างนั้น

อย่างพระพุทธเจ้า ๑๐ พระองค์นี้ก็มีพระนามว่าอย่างนั้น ๆ
ต่อจากพระอริยมตไตรยเราไป นี่ละคำว่า

พุทธศาสนานี้ หมายถึง ศาสนาของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย
ซึ่งเป็นคู่โลกคู่สงสารเรื่อยมา คือ ศาสนาเดี๋ยวนี้เท่านั้น นอกนั้นก็
ก็เป็นศาสนาของคนมีกิเลส ไม่เรียกว่า ศาสดาเป็นคู่บ้านคู่เมือง
ได้แหละ

อันนี้เป็นศาสดา เป็นคู่บ้านคู่เมืองคู่โลกคู่สงสาร สืบทอด
กันมาเรื่อยอย่างนี้ ตลอดไป อันนี้เป็นมานานเท่าไรแล้ว เป็นอย่างนี้
เรื่อย ทางนี้เป็นทางเดินของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ที่ร้อยชนสัตว์โลก
ทางสายของพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์นี่ละเป็นลำดับลำดับมา ท่าน
แสดงไว้อย่างนี้

อันนี้ เราไม่ได้เป็นอย่างพระโพธิสัตว์ ที่ปรารถนาเป็น
ศาสดา สละทุกสิ่งทุกอย่าง แม้ที่สุดให้ลูกเขาไป เขาไปกินต่อหน้า

ขณะนั้น เราไม่ได้สละถึงขนาดนั้น เราจึงไม่ควรเสียดายจนเกินเนื้อเกินตัว ให้กิเลสเอาไปกินหมด

อันใด ๆ นี้ กิเลสมันจะกว้านทันที ๆ ถ้าอะไรที่จะเป็นสาระแก่เรา กิเลสมันจะกว้านเอาทันที ๆ เรื่องกิเลสนี้รวดเร็วมาก ไม่ทันมันง่าย ๆ แหละ

คิดดูอย่างพระโพธิสัตว์ให้ลูกไปแล้ว ยักษ์เอาไปกินต่อหน้า ยังมองดูตาบจะเอามาฟัน แต่พระบารมีของท่านก็แก่กล้าแล้ว ว่าไฉนนี้ปรารถนาจะเป็นพระพุทธรูปเจ้าทั้งองค์ มีคุณค่ามีราคาหนักขนาดไหน ทำไมสละลูกคนเดียวนี้ไม่ได้ จะเป็นศาสดาได้อย่างไร เท่านั้นละนี่พระบารมีเตือนท่านนะนี่ หยุดก็กลืน ปล่อยให้กินเลย

นี่ละที่นี่ก็จะเป็นศาสดาละ เหมือนว่าเอาลูกแลกคนหนึ่งเพื่อเป็นศาสดารื้อขนสัตว์โลกทั่วแดนโลกธาตุ นั้นใหญ่ไหม ที่ท่านสละลูกคนหนึ่ง แล้วนำสัตว์โลกไปตั้งสามแดนโลกธาตุ สอนไปได้หมดเลย

เราเกิดมาเวลานี้ได้เหมาะสมเต็มที่แล้วนะ วาสนาของพวกเรา เกิดมาในแดนพุทธศาสนาด้วย แล้วมีความเคารพเลื่อมใสศรัทธาเชื่อธรรมของพระพุทธเจ้าด้วย เหมาะแล้วที่นี้ มีแต่เราจะขวนขวายตามความรู้ความเห็น ความเชื่อถือของเรา เคารพนับถือมากน้อยเพียงไร เราจะก้าวเดินตามท่านเท่านั้นแหละ

นี่ละทางที่จะพาเราพ้นทุกข์ คือเดินตามทางของศาสดาได้แก่ ความเสียสละ มากน้อย มีเท่าไรแบ่งกินแบ่งทาน อย่าปล่อยให้กิเลสเอาไปกินหมด ใช้หมดโดยถ่ายเดียว ไม่มีอะไรมี

ความหมายเลย ขาดทุนสูญดอก ๆ เรามาแบ่งนี้ปึบเข้าเป็นสารคุณ
มหาคุณอยู่ในนี้หมด เราแบ่งไปทานมากน้อยไม่สูญไปไหนเลย

กรรมไม่ลำเอียง ทำที่แจ้งก็ตาม ทำที่ลับก็ตาม ทำในกาล
ใดสมัยใดก็ตาม ขึ้นชื่อว่ากรรม ขึ้นชื่อว่าทำแล้ว ต้องทำแล้ว เป็น
อย่างอื่นไปไม่ได้ ไม่มีใครจะมาลบล้างได้ในกรรมดี กรรมชั่วของ
บุคคลที่ทำลงไปแล้ว นี่ละหลักใหญ่อยู่ตรงนี้

เมื่อเชื่อพระพุทธเจ้าแล้ว ก็ต้องเชื่อกรรม ทำดีได้ดี
ทำชั่วได้ชั่ว ไม่มีกำหนดกฎเกณฑ์ว่า ที่แจ้งที่ลับ ใครเห็นไม่เห็น
ไม่สำคัญ เจ้าของเป็นผู้เห็นเอง ทำเอง อยู่ในนี้หมด แม้แต่
บางอย่าง เจ้าของไม่รู้ไม่เห็น แต่ก็ทำลงไปด้วยความไม่รู้ไม่เห็น
ไม่รู้ก็มี ไม่เห็นก็มี มันทำผิดพลาดลงไปก็มี กรรมไม่ลำเอียงเป็น
แล้วเป็น แต่เพียงว่าแรงหนักเบาต่างกัน ถ้ามีเจือปนด้วยเจตนาโทษ
หนักขึ้น ถ้าไม่เจือปนด้วยเจตนา ก็เป็นหลักกรรมเป็นธรรมดา ถ้ามี
เจตนาจะทำชั่วหรือทำดีนี้เด่นขึ้นทันที นี่แหละจำไว้นะ

เราเกิดมาพบพุทธศาสนาแล้ว เรียกว่าเลิศเลอแล้ว ไม่มี
อะไรในสามแดนโลกธาตุนี้ จะเสมอเรื่องพุทธศาสนาของ
พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ รื้อชนสัตว์ให้พ้นจากทุกข์ได้ด้วยกัน
ทั้งนั้น ขึ้นชื่อว่ากิเลสแล้ว ลากลงเหมือนกันหมด ไม่ว่ากิเลส
ตัวใด มาแต่กับใดกลับใด จะไปข้างหน้าก็แบบเดียวกัน มีแต่
ลากลง ๆ ธรรมลากขึ้น ทั้งสองประเภทนี้จึงเป็น คู่ข้าศึกศัตรูกัน
ก็ได้

ความสกปรก คือกิเลส น้ำที่สะอาดชะล้าง คือธรรม เป็น
ของคู่กัน สิ่งใดสกปรก น้ำก็ต้องมาชะล้างกัน ถ้าไม่มีน้ำชะล้าง
ก็สกปรกยิ่งขึ้น ต้องมีสิ่งชะล้าง

จิตใจของเรา มันมัวหมองไปด้วยกิเลส เราต้องได้ชะล้าง
ด้วยศีลด้วยธรรมของเรา การชะล้างมีหลายประเภท ขึ้นชื่อว่า
ความดีแล้ว กว้างขวางมาก นั่นแหละเรียกว่า ธรรมชะล้าง สิ่งที่เป็น
มลทิน แล้วก็โทษแก่ตัวของเรา ชะล้างสิ่งนี้ออกไป

เราเกิดมาพบพุทธศาสนานี้ เรียกว่า เป็นบุญของเราอย่าง
มากแล้ว ให้พากันอุตสาหะพยายาม จะเห็นผลเป็นลำดับลำดับไป
เรื่อย ๆ แหละ

คนมีการทำบุญให้ท่านมีจิตใจอันกว้างขวาง ไปที่ไหนแทนที่
จะอดอยากขาดแคลน หรือตีบตันอันตู่ กลับพลิกกันนะ เวลา
จำเป็น ๆ นี่มัน หากมีกรรมนั้นละวิบากกรรม รวมแล้วท่านเรียกว่า
ธรรม

แยกออกมาก็เป็นกรรมดี กรรมชั่ว อันนี้ไม่มีคำว่าเอียง ไม่มี
ที่แจ้งที่ลับที่ไหน ทำดีเป็นดี ทำชั่วเป็นชั่ว ในตัวบุคคลและสัตว์
เหมือนกันหมด ไม่มีใครลบล้างได้เลย

ใครจะมาโอ้อวดสามารถลบล้างได้ ว่าแต่ลมปาก มันก็ไปลบ
ล้างตัวมันเองนั่นแหละ ให้มีแต่กองทุกข์พื้นไฟ เราอย่าไปสนใจ
เหล่านี้ไม่ใช่ศาสดา ยิ่งคนที่ทำความชั่วซ้ำลามาก อวดวาตะคำพูด
คำจาเก่งกว่าโลกกว่าสงสาร นั่นละ เวลามันจมน มันจะเก่งกว่าเขา

ศาสดาองค์เอกนี้พูดอะไร เป็นอย่างนั้น ไม่เป็นอย่างอื่น ตรงเป้ง ๆ คือศาสดาองค์เอก นี้เราได้ศาสดาองค์เอก มาเป็นครูสอนเราแล้ว ให้พากันตั้งใจปฏิบัตินะ

วันหนึ่ง ๆ ให้ทบทวนตัวเองบ้าง อย่าปล่อยตามความอยาก ความทะเยอทะยาน ติดดินทั้งวันทั้งคืน ทบทวนความผิดถูกชั่วดี ของตัวเองไปด้วย ในวันหนึ่ง ๆ อันใดที่ไม่ดี ควรละได้ให้ละ ๆ อย่าฝืนทำลงไปจะเป็นการทำลายเจ้าของเป็นลำดับลำดับ

นี่คือคำสอนของพระพุทธเจ้า การทำชั่วคือการทำลายตัวเอง การทำดีคือการส่งเสริมบำรุงรักษาตัวเองให้ดีขึ้นเป็นลำดับ ท่านก็สอนไว้แล้วอย่างนั้น ให้พากันอุตสาหะพยายาม

คราวนี้ เราก็ได้ช่วยพี่น้องทั้งหลายทุกแบบทุกฉบับ ซึ่งไม่เคยคาดเคยคิดว่าจะได้มาช่วย หรือจะเรียกว่า ช่วยบ้านช่วยเมืองก็ไม่ผิด

เวลานี้ก็บิณฑบาตรบกวณพี่น้องทั้งหลายนี้ ก็เพื่อช่วยบ้านช่วยเมืองของเรานั้นเอง ก็ได้อุตสาหะพยายามอย่างนี้แหละ สำหรับหลวงตาเองก็ได้เรียนให้พี่น้องทั้งหลายทราบแล้ว เราหมดทุกอย่าง ไม่มีอะไรเหลือแล้วภายในจิตใจ แม้จะติดดินอยู่อย่างนี้ก็เพื่อชาติของเรา เพื่อประชาชน เพื่อพี่น้องทั้งหลายโดยถ่ายเดียว

สำหรับเราเอง เราไม่มี จึงเรียกว่าหมด

บาปก็อย่างที่ท่านสอนไว้แล้ว บาปก็เป็นข้าศึกศัตรูต่อเรา บุญเป็นคุณงามความดีเพื่อหนุนเราให้พ้นจากทุกข์

ที่นี้คำว่าบาปว่าบุญก็เป็นสมมุติ จิตที่หลุดพ้นไปแล้ว พ้นจากสมมุติทั้งบาปทั้งบุญไปหมด เหนือนี้แล้ว นั่น จิตพระพุทธเจ้า จิตพระอรหันต์ท่านจึงไม่ต้องการว่าบาปว่าบุญอะไร ไม่มีอะไรที่จะเข้าถึงธรรมชาตินั้นแล้ว เลยฝังไปหมด ฝังแห่งสมมุติ

เราก็ได้ปฏิบัติมาเต็มกำลังความสามารถ ซึ่งไม่คาดไม่ฝันว่าจะได้พบได้รู้ได้เห็นในหลักธรรมชาติอันนี้เลย ก็มารู้เห็นอย่างจัง ๆ ใครไม่บอกมันรู้แล้ว มันก็พูดได้ละซิ เมื่อรู้เมื่อเห็นแล้วก็พูดได้ ๆ นี่จึงบอกว่าเราช่วยพี่น้องทั้งหลายนี้ หรือช่วยโลกเราช่วยเต็มเม็ดเต็มหน่วย

ในวาระที่ลมหายใจยังอยู่นี้ เราจะพยายามช่วย สังขาร ร่างกายอ่อนแอต่อแท้ไปขนาดไหน ก็พยายามบำรุงรักษา เพื่อเป็น เครื่องมือสำหรับทำประโยชน์แก่ชาติบ้านเมืองก็ทำ

สำหรับที่จะทำแก่เจ้าของตนเองนั้น ร่างกายนี้แสนกวน ไม่มีอะไรเกินร่างกายคือชั้น ๕ ของเรานี้มากวนเรานะ ต้นไม้ภูเขา เขาอยู่ห่างไกล ส่วนร่างกายของเรานี้กับใจมันเกี่ยวโยงกันอยู่ ใจถึง จะบริสุทธิ์เต็มที่ก็ตาม ความรับทราบใจจะต้องรับทราบตลอดที่สิ่ง เหล่านี้แสดงตัว ธาตุชั้นแสดงตัว ความสุข ความทุกข์ เจ็บปวด แสบร้อน มันก็แสดงขึ้นที่มัน ๆ การอยู่กิน การหลับ การนอน การขับ การถ่าย เคลื่อนไหวไปมา มีแต่ทำเพื่อชั้นทั้งนั้น ๆ เรียกว่ากวนวาระสุดท้ายได้แก่ชั้นกวน แต่เขาก็ไม่ได้มีเจตนาละว่า กวนใจ

ใจก็ไม่มีความรู้สึกว่าเขาทวน แต่แยกออกมาเป็นสมมุติก็ต้องบอกว่าอย่างนั้น คือ สมมุติครั้งสุดท้ายก็มี ชั้นกับจิตของพระอรหันต์เท่านั้น นอกนั้นไม่มี อันนี้อยู่ด้วยกันต้องได้รับทราบตลอด ๆ

แล้วการรับทราบตลอด รับผิดชอบตลอดมันก็เป็นภาวะอันหนึ่ง ปล่อยเสียผิงเดียวหมด เรียกว่าสมมุติทั้งมวลมารวมอยู่ที่ชั้น ๓ ชั้นดับปุบหมดเท่านั้น สมมุติทั้งมวลหมดโดยสิ้นเชิง พระอรหันต์หมดสมมุติ อนุภาทิสเสนิพพาน ล้วน ๆ

สอุปาทิสเสนิพพาน คือรับผิดชอบในธาตุในชั้น ๓ ต่างกันเพียงเท่านั้น อันนี้จะแบกมันไปหาอะไรถ้าพูดถึงเรื่องว่า ไม่มีความมุ่งหมายอะไร ยุ่งกับอะไรเกี่ยวข้องกับอะไรเลย ปล่อยทีเดียวมันก็หายเจ็บไปเลย แล้วอะไรจะมากวน ก็มีแต่ชั้น ๓ แสดงอยู่ตลอด พอชั้น ๓ ดับลงไปสมมุติก็ดับ แล้วก็หมดโดยประการทั้งปวง

คำว่าวิมุตตินั้นก็คือธรรมธาตุ นิพพาน พออยู่ในจิตดวงที่บริสุทธิ์ จิตเป็นธรรม ธรรมเป็นจิต หรือธรรมธาตุเท่านั้นเอง

นี่ละท่านผู้ถึงนิพพานแล้ว จึงไม่มีภพ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เข้าไปเกี่ยวข้องกับอะไรเหล่านี้เป็นสมมุติ หมดโดยประการทั้งปวง

ธรรมชาตินั้นเป็นวิมุตติ เลยสมมุติหมดแล้ว ท่านจะเอาความทุกข์ ความลำบากลำบากมาจากไหน จะให้นามเป็นการเสริม ท่านก็ว่า นิพพาน ปรหม์ สุขิ พระนิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง คำว่าสุขอย่างยิ่งก็ยังเป็นสมมุติ ชื่อสมมุติอยู่นะ นิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง แม้คำว่า นิพพานก็ยังเป็นชื่ออันหนึ่งอยู่ นิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง ก็ยัง

เป็นชื่อเป็นสมมุติอันหนึ่ง ธรรมชาตินั้นจริง ๆ แล้ว ไม่ใช่อันนี้ ไม่ใช่นิพพานนี้ ไม่ใช่สุขอย่างนี้ เหนืออีก นั่นฟังซิ

เมื่อโลกมีสมมุติ ก็ต้องตั้งเป็นธรรมดาของสมมุติ ต้องให้มี igrุขหมายป้ายทางไปอย่างนั้น ผู้ที่จะก้าวเดินถึงนิพพาน ต้องถือ นิพพานเป็นกรุขหมายป้ายทาง เป็นชื่อเป็นนาม เหมือนบ้านนั้น บ้านนี้ พอไปถึงแล้วก็หมดปัญหา ถ้ามหาอะไรบ้านนั้นเมื่อไปถึง แล้ว

นี่หานิพพาน พอถึงนิพพานแล้วหมดปัญหา ผู้ที่ยังไม่ถึง นิพพาน ต้องเอานิพพานเป็นจุดไว้ ผู้ยังไม่ไปถึงบ้านใด ต้องเอา บ้านนั้นเป็นจุดไว้ พอถึงบ้านนั้นหมดปัญหา พอจิตถึงขั้นนิพพาน หรือบริสุทธิ์แล้วหมดปัญหาโดยสิ้นเชิง

ไม่มีใครจะไปถามนิพพานอะไร สุขเป็นยังไง ทุกข์เป็นยังไง ไม่มีถาม นั่นต่างกันอย่างนี้ละ มันรู้อยู่ในเจ้าของไม่ต้องไปถามใคร ตั้งแต่พระพุทธเจ้าลงมาถึงสาวกองค์สุดท้าย เมื่อถึงธรรมขั้นนี้ แล้วไม่ถามกันเป็น สนุทธิฎฐิโก เต็มภูมิด้วยกัน

นี่ละธรรมที่ท่านตะเกียกตะกายมา ได้รับความทุกข์ความ ลำบากมากน้อยเพียงใด บิกบีนมาอย่างนั้น ๆ พอถึงขั้นนั้นแล้ว ที่นี้หายกังวล ว่าอย่างนั้นก็ได้นะ หมด

หมดตั้งกับตั้งกัลปอนันตกาล เรียกว่า เทียง นี่อำนาจแห่ง ความตะเกียกตะกาย ได้รับความทุกข์ความลำบากขนาดไหนก็ตาม เมื่อถึงนั้นแล้ว เพราะเหตุแห่งการบำเพ็ญของเรา เราสมหวัง

ถ้าไม่บิกไม่บีนไม่ทำเลย มันก็คลุกเคล้าไปด้วยความสุข ความทุกข์ ฟาดลงนรกอเวจี เหมือนขึ้นบันไดลงบันไดอยู่ตลอดมา

อย่างนี้ละ ขึ้นสวรรค์ชั้นพรหม ลงนรก อเวจี เหมือนคนขึ้นบันไดลง บันได สัตว์โลกเป็นอย่างนั้น เว้นตั้งแต่สุทธาวาส ๕ ชั้น

สุทธาวาส ๕ ชั้นนี้เป็นที่อยู่ของพระอนาคามี คือ อวิหา
อตัปปา สุทัสสา สุทัสสี อกนิษฐา ในสุทธาวาส ๕ ชั้นนี้เป็นที่อยู่
ของพระอนาคามี พอบรรลุธรรมบิ๊งแล้วเข้าชั้นนี้

อยู่ในภุมินี แล้วจะก้าวขึ้นเรื่อย ไม่มีคำว่าถอยลงมา มาเกิด
อีกไม่มี นี่พระอนาคา ท่านจะหมุนไปเรื่อยเป็นพัก ๆ พัก อวิหา
อตัปปา จิตภุมินีเป็นจิตอัตโนมัติ พอถึงชั้นอนาคามีแล้ว จิตนี้จะ
หมุนตัวไปเอง ช้ากับเร็วขึ้นอยู่กับเจ้าของผู้เร่ง ถ้ามีชีวิตอยู่สำเร็จ
พระอนาคามีแล้ว เร่งความเพียร มันก็เร็วขึ้น ๆ

พอสำเร็จพระอนาคามีอย่างนี้ละ ยังจะก้าวขึ้นชั้นนั้น ๆ
ตามภูมิของอนาคามี ถึงชั้นแก่กล้านั้น ตายไปเสียนี้ มันก็ค่อยหมุน
ไปอย่างนั้นละ ไปโดยอัตโนมัติอยู่อย่างนั้น แต่ไม่เร็วเหมือนมี
เจ้าของเร่ง

เจ้าของเร่ง คือว่า สำเร็จพระอนาคามีแล้วนั้น เจ้าของยังมี
ชีวิตอยู่ ท่านก็เร่งความเพียรของท่าน เร็วขึ้น ๆ อาจถึง
อรหัตตภูมิ อรหัตผลในชาตินั้นเลย แต่ถ้าหากว่าเป็นไปเอง คือ
พอสำเร็จพระอนาคามีแล้ว ตายไปเสีย ร่างนี้ตายไปแล้วเหลือ
แต่จิต จิตนี้จะค่อยหมุนตัวไปเองเป็นอัตโนมัติ แต่ไปตามหลัก
ธรรมชาติของตัวเองไม่มีใครเร่ง ก็ถึงได้เหมือนกัน ๕ ชั้นนี้ไม่ลง
นอกจากนั้นขึ้นลง ๆ ตลอดเวลาจนกว่าจะสามารถแล้วผ่านได้เลย
จำเอานะ

จึงว่า สวรรค์ชั้นพรหมกับนรกอเวจีนี้ เหมือนขึ้นบันไดลงบันได สัตว์โลกทั้งหลาย หมุนไปเวียนมาอยู่อย่างนั้น อยู่ในวงจักรวัฏจักรนี้ ไม่ให้ออกจากนี้ได้นะ

แต่ธรรมหนักเข้า ๆ แหวกออกได้ อย่างพระโสดาณีก ๗ ชาติเป็นอย่างช้า ๓ ชาติ เป็นย่านกลาง ๑ ชาติสุดท้ายไปเลย

นี่เรียกว่ากระแสของธรรม คำว่ากระแส โสตะ ๆ คือกระแสแห่งพระนิพพาน คือกระแสแห่งความพ้นทุกข์พาดพิงถึงแล้ว แน่นอนแล้ว จับสายทางได้แล้ว ไม่เป็นอื่น จะพุ่งถึงจุดความหมายว่าอย่างนั้น พระโสดา สกิทาคา อนาคา อรหันต์ขึ้นเลยเรื่อย ๆ

นี่ละ ธรรมท่านสอนเพื่อขึ้นอย่างนี้ทั้งนั้น ท่านไม่สอนให้ลากลงเหมือนกิเลส กิเลสนี้ลากลง ๆ โดยลำดับ ส่วนธรรมมีแต่จุดขึ้น ๆ พวกนี้ตั้งใจอุตสาหะพยายามบำเพ็ญนะ จิตนี้ไม่ตาย ไม่เคยมีตาย ถึงนิพพานก็เป็นอมตะไปแล้ว อมตะที่เที่ยง ไม่มีเอนเอียง ไม่มีกฎ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เข้าไปเกี่ยวข้องเลย คืออมตมหานิพพาน

ส่วนจิตคนมีกิเลสก็ไม่ตายเหมือนกัน แต่สิ่งที่หมุนตัวอยู่ในใจดวงนั้น มันมีหมุนพลิกนั้นพลิกนี้ ไม่ตายแต่ดินอยู่อย่างนั้น ไม่ตายแต่ดินอยู่ ใครจะอยากดินล่ะ

ดินด้วยความทุกข์ความทรมาน ไม่ตายแต่ดิน อันหนึ่งไม่ตายไม่ดิน แน่ะ มันต่างกันนะ บรมสุขยังเสริมเข้าไปอีก อมตมหานิพพาน ไม่ตายไม่ดินเป็นบรมสุขด้วย อันหนึ่งไม่ตายแต่ดินอยู่ตลอด เอ้า พิจารณาให้ดี จิตดวงนี้ไม่ตายเหมือนกันแต่

จิตของคนมีกิเลสนี้ต้นตลอด แต่จิตของผู้สิ้นกิเลสแล้วไม่ต้น พัน
ผิงไปเลย

นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าสอนโลก โลกโลกเหรอ

นี่ละธรรมเป็นคู่โลกคู่สงสาร พระพุทธเจ้าตรัสรู้จะ
ตรัสรู้ธรรมอันเดียวกัน ธรรมสอนโลกก็สอนแบบเดียวกัน กิเลส
ก็เป็นแบบเดียวกัน แก้กิเลสอย่างเดียวกัน

ให้พยายามนะพวกเรา ถ้าไม่พยายาม ไม่ได้ สุขเอาเผากิน
อยู่เป็นสุขวันหนึ่ง ๆ ประเดี๋ยวประด๋าวแค่นี้ก็เอา ความทุกข์ที่จะมา
ตั้งกับตั้งกัลป์ มันไม่ได้คิดนี่ซิ เอาความสุขแค่ขึ้นบนหมอนครอก ๆ
เอาละเราสบายวันนี้ บทเวลามันจะไปจมในนรก มันไม่เห็นคิด

พวกนี้พวกสบายทั้งนั้นแหละ ไปดูซิหมอน ไปต้องถือเข็มไป
ด้วยหรือหามจักรไปด้วย คนนั้นหมอนแตก คนนี้เสื้อขาด ต้องเอา
จักรไปเย็บ เอาเข็มไปเย็บ ทั้งเสื้อทั้งหมอน นี่พวกสุขเอาเผากิน
เห็นแก่เสื้อแก่หมอน ยิ่งกว่าเห็นแก่ความพ้นทุกข์ ดังพระพุทธเจ้า
และสาวกท่าน

ท่านผู้เหล่านี้ ท่านคิดการณ์ไกล ทุกข์ยากลำบากขนาดไหน
เอามาทบทวนกันดู เรื่องความทุกข์นี้ กับความทุกข์ทำความ
พากเพียรเพื่อหลุดพ้น กับความทุกข์ที่จะจมอยู่ในโลกนี้ อันไหนมี
น้ำหนักกว่ากัน ดีกว่ากัน

เมื่อความทุกข์เพราะการสู้กิเลส เพื่อเอาความสุขขึ้นมา
ครอง อันนี้ดีกว่า ถึงจะทุกข์ก็ยอมรับ นั่น ต้องแยกกันอย่างนั้น มัน
ก็ผ่านได้คนเรานะ

ให้อุตส่าห์พยายามกันนะ จิตดวงนี้แน่เลย คำว่าตายไม่มี

ตามเข้าไปจนถึงที่มัน ไม่ต้องไปถามใครเลยจิตดวงนี้ เมื่อ
เวลาตามเข้าไปถึงที่ถึงตัวจิตจริง ๆ แล้วจะติดแนบกันไปเลย
สติปัญญากับจิตติดแนบกันไป รักษากันไปชำระกันไป

พอจับจิตได้แล้วตาม ไม่ปล่อยจิต เปิดให้จิตเดิน ๆ
ปิดออกอะไรเป็นข้าศึกต่อจิต อะไรที่เป็นสิ่งมัวหมองต่อจิต
ปิดออก ปิดออก ๆ ถึงขั้นบริสุทธิ์หลุดป้างเลย นี่ละจิต แล้วหลุดไป
แล้ว ตายที่ไหนไม่มี เวลาไปจมลงในนรก มันก็ติดก็ตั้งอยู่ในนรก
ให้ฉิบหายไม่ฉิบหาย มันก็ติดก็ตั้งอยู่อย่างนั้น

มันไม่ตายแต่มันติดมันตั้ง จำเอานะ เอาละวันนี้พูดเพียง
เท่านี้แหละ

